

ване съ него и другарътъ му да му помага. Другитѣ дѣца, като гледахъ какъ Иванчо и Петърчо си живѣяхъ така добръ завиждаха имъ много и искаха да ги смразятъ единъ съ други. Много пѣти се опитвахъ дано ги смразятъ, но не можахъ, защото двамата другари се вѣрвахъ много единъ други и не слушахъ клѣветническитѣ думи на другитѣ дѣца.

Една недѣля Петрова майка каза на по-големия си синъ Георгия да отиде на лозето за да донесе малко гроздье за ѣденіе. Петърчо, като зачу това, отведнѣжъ скочи и каза на майка си: Мила моя мамо, бати и татко ще отидатъ у свякови на гости, затова намѣсто него, нека азъ отида на лозето.“ „Кога е така, иди попитай баща си, че тогава вѣрви,“ каза майка му. Петъръ отведнѣжъ скочилъ, намѣрилъ баща си и го помолилъ да го пусне да отиде на лозето. Баща му като знаелъ, че братъ му има работа, пуствалъ го и му казалъ: „Когато отидешъ на лозето, да не късашъ гроздье отъ людскитѣ лозя защото падарътъ ще те улови и ще те докара въ градътъ накиченъ съ краденото гроздье.“ „Благодарихъ, тате, за гѣдто ме пустихъ да отидѣ на лозето! Азъ ще направя така, както ми заповѣда. Слѣдъ това Петърчо се вѣрнѣ у тѣхъ и каза на майка си да му даде голѣмата кошница. Майка му се зачудила, като го чула, че иска голѣмата кошница и го попитала: „Защо ти е голѣмата кошница? ти си малъкъ и не можешъ носи.“ „Наистина, азъ съмъ малъкъ, но съ мене ще дойде и Иванчо, който ще ми помогне въ носението. Майка му влѣзла въ зимника за кошни-